

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer tolv

Jeff Pippenger

2025-12-17

Nummer tolv

Mitt ønske er å fremlegge Joels profetiske vitnesbyrd på en slik måte at Joels vitnesbyrd kan gjenkjennes i det Peter sa og gjorde på pinsedagen. Jeg er overbevist om at Bibelen er tydelig med hensyn til hva Peter gjorde og sa på pinsedagen, men jeg søker å forstå hva Peter profetisk foregrep i historien om senregnet, da han fremstilte budskapet om pinsen som en oppfyllelse av Joels bok.

Peter er et symbol på Guds restfolk, og dette fremstilles ikke bare ved pinse, men også i Cæsarea Filippi i Matteus 16. Cæsarea Filippi er lokalisert i vers tretten til femten i Daniel elleve, tre vers som fremstiller en strid som først ble oppfylt i den historiske perioden da Cæsarea Filippi ble kalt Panium. Vers tretten til femten går forut for vers seksten, som identifiserer søndagsloven i De forente stater. Vers ti identifiserer Sovjetunionens sammenbrudd i 1989. Vers ti til seksten i Daniel elleve representerer tiden fra 1989 og frem til søndagsloven, og den perioden er den «skjulte historien» i vers førti i det samme kapitlet.

Den skjulte historien i FET SKRIFT

1798

Og i endetiden skal sydens konge støte sammen med ham:

1989

Men hans sønner skal ruste seg og samle en mengde store hærstyrker; og kongen i nord skal komme mot ham som en stormvind, med vogner og med ryttere og med mange skip; og han skal trenge inn i landene og skylle over dem og fare fram. Og én skal visselig komme og skylle over og dra gjennom; deretter skal han vende tilbake og ruste seg, helt til hans festning.

2014 Slaget ved Raphia

Og kongen i sør skal bli grepet av vrede og dra ut og stride mot ham, mot kongen i nord. Og han skal stille opp en stor mengde, men mengden skal bli gitt i hans hånd. Og når han har bortført mengden, skal hans hjerte opphøyes; og han skal felle mange titusener. Men ved dette skal han ikke bli styrket.

Slaget ved Panium (Caesarea Filippi)

For kongen i nord skal vende tilbake og stille opp en større mengde enn den første, og etter noen år skal han visselig komme med en stor hær og med mye rikdom.

Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i sør; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet; men de skal falle.

Så skal kongen i nord komme og kaste opp en voll og innta de sterkest befestede byer; og sørens styrker skal ikke kunne stå imot, heller ikke hans utvalgte folk, og det skal ikke være noen kraft til å stå imot.

Søndagsloven i USA

Men den som kommer imot ham, skal gjøre etter sin egen vilje, og «ingen skal kunne stå seg» for ham; og «han skal bli stående» i det herlige land, som ved hans hånd skal bli fortært. Han skal også dra inn i det herlige land, og mange land skal bli omstyrtet; men disse skal slippe unna hans hånd: Edom og Moab og de fremste av Ammons barn. Han skal også rekke sin hånd ut mot landene, og landet Egypt skal ikke slippe unna. Daniel 11:40, 10–16, 41, 42.

Når Peter profetisk befinner seg i Cæsarea Filippi (Panium), og pinse er tiden for det sene regn, plasserer dette ham i vers førtis «skjulte historie». Jeg har til hensikt å behandle den nåværende ukrainske krigen, fremstilt i vers elleve i kapittel elleve, og den kommende krigen ved Panium i vers tretten til femten, som leder til den tredje verdenskrig, hvilke er de ytre hendelsene mellom 1989 og søndagsloven; men vi identifiserer for tiden den tredje engels historie fra 22. oktober 1844 og frem til dannelsen av en lovlig kirke i 1863.

Linjen illustrerer den tredje engels ankomst den 11. september 1844 frem til søndagsloven (1863). Søndagsloven ble forbildet ved Emansipasjonserklæringen, som kunngjorde frihet, og således forbildet den søndagsloven hvor friheten blir tatt bort. Friheten ble proklamert av den første republikanske presidenten, som er et forbilde på den friheten som blir fjernet av den siste republikanske presidenten – som profetisk er bestemt til å bli en diktator ved søndagsloven.

«Når vår nasjon i den grad forkaster sitt styres grunnprinsipper at den vedtar en søndagslov, vil protestantismen ved denne handling rekke hånden til pavedømmet; det vil ikke være noe annet enn å gi liv til det tyranniet som lenge ivrig har speidet etter sin anledning til på ny å bryte frem i aktiv despotisme.» Testimonies, bind 5, 711.

742 f.Kr. var alfa-historien som innledet tidsprofetiene i Jesaja 7,8, og som nådde sin omega-oppfyllelse i 1863. I 742 gikk Akas, konge over det sørlige riket Juda, inn i en borgerkrig mot de ti nordlige stammene som utgjorde det nordlige riket. Historien i 742 f.Kr. ble fremstilt i Juda, Skriftens bokstavelige herlige land, som var befolket av bokstavelige jøder og i avsnittet representert ved den ugudelige og dårlige kong Akas—og typifiserte således omega-historien i 1863. Omega-historien i 1863 oppfylles innenfor den perioden da De forente stater regjerer som jorddyret, det sjette riket i Bibelens profeti. De forente stater er det åndelige herlige land, sammensatt av protestantisk kristendom, som bibelsk sett er åndelige jøder. Borgerkrigen mellom nord og sør i 742 f.Kr. i alfa-historien illustrerte borgerkrigen mellom nord og sør i omega-historien i 1863. Sammen illustrerer disse to vitnene den ytre historien frem mot søndagsloven, da det åndelige herlige land igjen skal bli delt i to klasser.

I 742 f.Kr. representerte den nordlige makten en allianse mellom Israels ti nordlige stammer og Syria, og typifiserte således en allianse med en utenforstående makt, slik det ble oppfylt da den slaverivennlige pavemaktens støtte ble gitt til de slaverivennlige sørstatene under borgerkrigen. Den utenforstående allierte til Syria i 742 f.Kr., og den utenforstående allierte til pavemakten under borgerkrigen, identifiserer alliansen mellom verdensglobalistene og de globalistiske demokratene i deres krigføring mot MAGA-ismen, en krigføring som begynte i 2015 da den fjerde og rikeste presidenten stod fram, og derved vakte opp hele Greklands rike i samsvar med Daniel 11, vers 2. Denne oppvåkningen identifiserer hedningenes oppvåkning i Joels bok. «Grekland» og «hedningene» er symboler på dragemakten som leder verden til Harmageddon i allianse med dyret og den falske profet.

I 2015 ble hedningene vekket til det profetiske kallet til Joels Josafats dal, som han også kalte dommens dal. I 2015 kunngjorde Donald Trump sitt kandidatur til presidentembetet, og satte dermed det globalistiske imperiet, framstilt som Grecia, i bevegelse, og hedningene begynte sin marsj mot Harmageddon, og dette bare ett år etter begynnelsen på den ukrainske krigen som oppfyllelse av vers elleve i Daniel elleve.

Borgerkrigene i 742 f.Kr. og 1863 identifiserer søndagslovens historie, som markerer slutten på det sjette riket i Bibelens profeti. Dette sjette riket begynte med uavhengighetskrigen, så slutten på det sjette riket ved søndagsloven identifiserer gjentakelsen av uavhengighetskrigen, nettopp på den tid da borgerkrigen finner sted. Definisjonen av og benevnelsen på enten en borgerkrig eller en revolusjonskrig er basert på perspektiv. Det demokratene nå gjør gjennom lawfare, underslag, bedrageri, illegal innvandring og propaganda, kaller de en fargerevolusjon, men de sjeler som er imot deres globalistiske manøvrer, betrakter de selvsamme aktivitetene som tilskyndelsen til «sivile» uroligheter. Er Antifa en forbryter eller en helt?

De to historiske krigene representerer én enkelt splittende krig som finner sted i historien til den siste republikanske presidenten. Som med den første republikanske presidenten vil krigen bli vunnet av den siste republikanske presidenten, som også ble forbilledliggjort ved den første presidenten, som også var seierherren i revolusjonskrigen. MAGA-revolusjonen frembringer, ifølge Demokratene, den nåværende «sivile uroen». Avhengig av din personlige politiske overbevisning er den nåværende krigen enten en revolusjonskrig eller en borgerkrig. Profetisk er den begge deler.

1863 representerer søndagsloven, og det samme gjør 1844, da den tredje engel kom med budskapet om søndagsloven. Perioden fra 1844 til 1863 bærer søndagslovens signatur fra begynnelse til slutt. I 1846 markerte de hvites ekteskap, sabbatshelligholdelsen og navneendringen fra Harmen til White at det ekteskapet som var blitt inngått den 22. oktober 1844, var blitt fullbyrdet, og denne fullbyrdelsen markerte begynnelsen på den tredje engels prøvingsprosess, liksom mannaens trefoldige sabbatsprøve markerte begynnelsen på ti prøver etter dåpen i Rødehavet.

Mannaen var den første prøven og representerte den tiende prøven ved Kadesj, for begge representerer den tredje engels budskap og dermed søndagsloven.

«Hver uke under deres lange opphold i ørkenen var israelittene vitne til et trefoldig mirakel, bestemt til å innprente i deres sinn sabbatens hellighet: en dobbel mengde manna falt på den sjette dagen, ingen på den sjuende, og den delen som var nødvendig for sabbaten, ble bevart frisk og ren, mens den, dersom noe ble spart til overs på noe annet tidspunkt, ble ubrukelig.» Patriarchs and Prophets, 296.

Den første av ti prøver var «manna»-prøven, som representerte det trefoldige budskapet fra de tre englene i Åpenbaringen fjorten. Som med mannaen representerer englene den trefoldige advarselen mot tilbedelse på ukens første dag. Det trefoldige manna-mirakelet var «utformet for å innprente i deres sinn sabbatens hellighet», hvilket naturligvis er den tredje engels hensikt. Det første av de tre miraklene som mannaen representerte, innebar å «ete» det himmelske brød, og å «ete» er et alfa-symbol på senregnsperioden. Det andre mirakelet representerer den annen engels budskap, hvor inspirasjonen «fordobler» ord og uttrykk for å markere den perioden som representeres ved Babylons to fall, for Babylon er falt, er falt. Det andre mirakelet var «fordoblingen» av mengden manna på den sjette dag. Det tredje mirakelet var bevaringen av brødet for den syvendedags sabbat.

Som et forbilde på de tre engler er mannaen den første engel, og må derfor inneholde hele beretningen, som i Åpenbaringen fjorten er beretningen om alle de tre englene. Den første engel er en fraktal av alle de tre englenes budskap. En fraktal er en kompleks geometrisk form som kan deles opp i deler, hvor hver del er en kopi av helheten i redusert størrelse. Denne egenskapen kalles selvlikhet. Fraktaler har ofte innfløkte detaljer uansett hvor mye man forstørrer dem. Fraktaler forekommer i matematikk, biologi, fysikk, geologi, kjemi, astronomi, ingeniørvitenskap og mange andre kunnskapsområder.

«Tretrinnsstrukturen» til de tre englene i Åpenbaringen kapittel fjorten er representert i den første engelens budskap, og gjør dermed den første engelen til en «fraktal» av de tre englene. De tre første kapitlene i Daniels bok representerer henholdsvis den første, andre og tredje engels budskap, og Daniel kapittel én inneholder den samme «tretrinnsstrukturen» som er representert i de tre kapitlene, slik også de tre englene står i forhold til den første engelen.

Det trefoldige miraklet med mannaen skulle etes, og Daniel kapittel én handler om å spise. Daniel bestod prøven om kostholdet ved å velge grønnsaker fremfor Babylons kost. Deretter ble han prøvet med hensyn til sitt utseende, og hans utseende frembrakte et skille mellom hans åsyn og åsynet til dem som spiste Babylons mat. Den andre engels budskap er kallet til å skille seg fra Babylon i løpet av en adskillelseshistorie hvor to klasser utvikles og deretter manifesteres. Denne andre prøven for Daniel førte til Nebukadnesars tredje prøve, som var den tredje prøven i kapittel én og var et forbilde på prøven med gullstøtten i kapittel tre, som søster White gjentatte ganger identifiserer som søndagsloven, hvilket er den tredje engels budskap. Daniel kapittel én er en fraktal av de tre første kapitlene i Daniel, og disse tre kapitlene representerer de tre englene i Åpenbaringen fjorten, hvorav både den første engelen og Daniel kapittel én er fraktaler av alle tre englene og alle tre kapitlene.

«Hver uke under deres lange opphold i ørkenen var israelittene vitne til et trefoldig mirakel, bestemt til å innprente sabbatens hellighet i deres sinn: en dobbelt mengde manna falt på den

sjette dagen, ingen på den sjuende, og den delen som trengtes for sabbaten, ble bevart frisk og ren, mens den, dersom noe ble gjemt til en hvilken som helst annen tid, ble ubrukelig.»

«I de omstendigheter som var knyttet til mannaens givelse, har vi avgjørende bevis for at sabbaten ikke ble innstiftet, slik mange hevder, da loven ble gitt på Sinai. Før israelittene kom til Sinai, forstod de at sabbaten var bindende for dem. Ved at de hver fredag måtte samle en dobbel porsjon manna som forberedelse til sabbaten, da ingen manna ville falle, ble den hellige karakteren ved hviledagen stadig innprentet i dem. Og da noen av folket gikk ut på sabbaten for å samle manna, spurte Herren: ‘Hvor lenge vil dere nekte å holde Mine bud og Mine lover?’» Patriarker og profeter, 296.

Å samle mannaen og spise den er et forbilde på at Johannes i kapittel ti i Åpenbaringen tar (samler) den lille boken ut av engelens hånd og deretter eter den.

Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Åpenbaringen 10:9.

Johannes måtte først gå til engelen og be, deretter måtte han «ta» den lille boken, og så måtte han «ete» den. Johannes representerer den første engels tre trinn ved å gå til og be engelen, etterfulgt av det andre trinnet, å ta, og det tredje, å ete. Å samle og/eller å ete er den første av de tre prøvene knyttet til mannaen, men den inneholder en fraktal av alle de tre manna-prøvene. Å samle og ete mannaen er et forbilde på Jeremia.

Dine ord ble funnet, og jeg åt dem; og dine ord ble meg til mitt hjertes fryd og glede; for jeg er kalt med ditt navn, Herre, hærskares Gud. Jeremia 15:16.

Hans «ord ble funnet» av Jeremia, som søkte og deretter ba om den lille boken. Hans ord ble funnet da mannaen ble samlet. Å samle og ete mannaen er et forbilde på Esekiel, som åt boken som ble gitt ham, og viser dermed at å nekte å ete boken var å være som det gjenstridige hus.

Men du, menneskesønn, hør hva jeg sier til deg; vær ikke gjenstridig lik det gjenstridige hus: lukk opp din munn, og et det jeg gir deg. Og da jeg så, se, en hånd ble rakt ut til meg; og se, i den var en bokrull; og han bredte den ut foran meg; og den var skrevet både innvendig og utvendig; og det som var skrevet i den, var klagesanger og sorg og ve. Og han sa til meg: Menneskesønn, et det du finner; et denne bokrullen, og gå og tal til Israels hus.

Så åpnet jeg min munn, og han lot meg ete bokrullen. Og han sa til meg: Menneskesønn, la din buk ete, og fyll ditt indre med denne bokrullen som jeg gir deg. Da åt jeg den, og i min munn var den søt som honning. Esekiel 2:8–3:3.

Dersom Esekiel nektet å ete den lille bokrullen, ville han være i det opprørske hus, og den «bokrullen» av den «bok» han skulle ete, ble fremstilt som «klagesanger og sorg og ve», og representerte et trefoldig budskap i de siste dager. Det trefoldige budskapet i de siste dager er de tre englebudskapene i Åpenbaringen fjorten, og den sammenheng hvor Esekiel fremstiller disse tre budskapene, er sammenheng med islam og det tredje ve. De tre budskapene har en alfa og en omega, og det tredje er «ve», et primært symbol på islam; derfor må alfaen stemme overens med

omegaen, og følgelig representerer «klagesangene» de klagesanger som begynte ved 11. september med ankomsten av den sjuende basun og det tredje ve, som gradvis skulle eskalere videre inn i de sju siste plagene. Ved søndagslovens «jordskjelv» i Åpenbaringen elleve kommer det tredje ve snart, og inspirasjonen opplyser oss om at det urettferdige påbudet i Jesaja ti er den søndagsloven. Verset begynner med å erklære «ve» over dem som gjør urettferdige påbud.

Å spise mannaen var den første av tre prøver; den andre var «fordoblingen» på forberedelsesdagen. Og hva forberedte de seg på? De forberedte seg på sabbatsprøven, som er den tredje engels budskap.

Dette trefoldige mirakelet var også den første eller alfa-prøven av ti prøver. Gud gav manna ved det første trinnet, deretter gav Han en «dobbel» porsjon ved det andre trinnet, men ingen ved det tredje. Den tredje prøven er forskjellig fra de to første prøvene, for den tredje er lakmusprøven. Disse tre prøvene representerer alfaen i en tidelt prøveprosess som fører til det første Kadesj.

Dersom du gransker de ulike teologene, vil du finne mange lister over de ti prøvene som når sin avslutning ved det første Kadesj. Nesten alle av dem inkluderer Rødehavet som én av de ti prøvene; noen inkluderer historiske veimerker før Rødehavet under plagene. De tar alle feil.

Den første prøven er mannaen. Paulus fastslår at overgangen gjennom Rødehavet var dåp.

For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om at våre fedre alle var under skyen, og alle gikk gjennom havet, og alle ble døpt til Moses i skyen og i havet. 1 Korinterbrev 10:1, 2.

Moses er et forbilde på Jesus, og Jesu dåp angir en prøvelsesprosess, trefoldig i sin natur, som begynner med og legger vekt på prøven når det gjelder appetitten. Korset ble forbildet ved påsken i Egypt. Da de kom ut på den andre siden av Rødehavet, ble Kristus oppreist som førstegrødeoofferet. Da Han kom opp av vanngraven ved Johannes Døperens hånd, begynte Kristus (førstegrødeoofferet) en førti dagers prøvelsesprosess. Etter at Han var oppreist, slik dette ble forbildet ved Hans dåp, var det førti dager da Kristus samhandlet ansikt til ansikt med disiplene. Prøvelsesprosessen begynner etter overgangen over Rødehavet, like sikkert som Kristus ble drevet av Ånden ut i ørkenen så snart Han kom opp av vannet.

Den første prøven for Kristus var appetitten, for Himmels Brød tok opp sin salvede gjerning nettopp der Adam hadde falt. Den første prøven etter Rødehavet er den trefoldige manna-prøven, som er et forbilde på den trefoldige prøven over Himmels Brød. Kristi prøvelse begynte etter at Han kom opp av vannet, derfor må også de ti prøvene begynne «etter» at de kom opp av vannet. Kristus ble da stilt overfor en trefoldig prøve, satt innenfor appetittens sammenheng, slik dette er forbilledliggjort ved den trefoldige prøven med mannaen, som begynte etter at Ånden hadde drevet det gamle Israel ut av Egypt og inn i ørkenen.

De andre listene som fremsetter formodninger om hvilke opprør som representeres ved de ti prøvene som kulminerer i Kadesj, identifiserer Arons opprør med gullkalven som én av disse ti prøvene, men de tar feil.

Gullkalvens provokasjon representerer to prøver. Det er et vesentlig element i gullkalvens symbolikk. Avgudsdyrkelsen som kom til uttrykk da folket tenkte at Gud ikke ville se, ble etterfulgt av Moses' tilbakekomst. Deretter traff folket et valg om å forbli avgudsdyrkere fullt synlig for Gud, slik Moses representerte.

I det dobbelt opptrappende opprøret ser vi en profetisk deling i stammene, da Levi stamme ble utelukkende tilordnet helligdomstjenesten; for inntil det opprøret skulle helligdomstjenesten utføres av de førstefødte i hver stamme. Slik skulle det ikke lenger være. Nå skulle den trofaste Levi stamme ivareta tempelet. «Deling» eller atskillelse i «to» er et element i den profetiske karakteristikken av gullkalven.

Arons opprør var et forbilde på Jeroboams opprør, den første kongen i nordriket Israel. Jeroboam «fordobler» gullkalvene ved å plassere én i Betel og én i Dan. Aron og Jeroboam representerer parallelle historier, som er historien om dannelsen av dyrets bilde. Historien om dyrets bilde oppfylles i to perioder, atskilt av søndagsloven i De forente stater. Dyrets bilde er et symbol på foreningen av kirke og stat, som først opprettes i De forente stater, og deretter i verden.

Det er alltid en adskillelse forbundet med symbolene på dyrets bilde. Hos Aron var det utskillelsen av levittene; hos Jeroboam var det adskillelsen av de tolv stammene i to sørlige og ti nordlige stammer.

Symbolet på dette forholdet mellom kirke og stat kalles av Johannes i Åpenbaringsboken «dyrets bilde». Arons og Jeroboams gullkalver var bilder av et dyr, og dyret de var bilder av, er Babylon, for det første riket i Bibelens profeti er fremstilt ved et hode av «gull» i Daniels bok, kapittel to. Dyrets bilde representerer to prøver, for prøven bringes først over jordens dyr—De forente stater, deretter i Åpenbaringen kapittel tretten tvinger De forente stater verden til å sette opp et bilde til dyret. Den første prøven er USA, deretter verden.

«Når Amerika, landet for religiøs frihet, forener seg med pavedømmet i å tvinge samvittigheten og nøde mennesker til å ære den falske sabbat, vil folk i alle land på hele jorden bli ledet til å følge hennes eksempel.» Testimonies, bind 6, 18.

«Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om hun går foran, vil den samme krisen likevel komme over vårt folk i alle deler av verden.» Testimonies, bind 6, 395.

Opprøret med gullkalven er todelt og markerer to av de første ni prøvene som leder frem til den tiende og siste prøven ved det første Kadesj. Når Arons og Jeroboams opprør føres sammen, «linje på linje», finner man Aron, øverstepresten som representerer en kirke, og Jeroboam, Israels konge, som representerer staten. De to linjene sammen er et symbol på en kombinasjon av kirke og stat. Jeroboams to altere ble reist i Betel, (som betyr kirke) og Dan (som betyr dom), og representerer sammen kombinasjonen av kirke og stat. Med disse punktene på plass vil vi begynne å identifisere de ti prøvene.

De ti prøvene er satt inn i rammen av sabbatshvilen (Hebreerne 3–4). De begynner med det trefoldige mirakelet med mannaen og dens lærdom om sabbaten, og de ender ved den tiende prøven, den første Kadesj. Denne første Kadesj er «forbitrelsens dag i Skriften», og Paulus setter

det endelige opprøret inn i sammenhengen med sabbatsprøven. Alfa-prøven var sabbaten, slik den ble symbolisert ved mannaen, og den tiende og omega-prøven ved den første Kadesj var også sabbatshvilen. Alfa og Omega representerer alltid enden sammen med begynnelsen.

Derfor, som Den Hellige Ånd sier: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter som under opprøret, på fristelsens dag i ørkenen, da deres fedre fristet meg, satte meg på prøve og så mine gjerninger i førti år. Derfor ble jeg harm på den slekt og sa: De farer alltid vill i sitt hjerte, og de har ikke kjent mine veier. Så sverget jeg i min vrede: De skal ikke komme inn til min hvile.

Se til, brødre, at det ikke i noen av dere finnes et ondt vantroens hjerte, så dere faller fra den levende Gud. Men forman hverandre hver dag, så lenge det heter I dag, for at ikke noen av dere skal bli forherdet ved syndens bedrag. For vi er blitt delaktige i Kristus, dersom vi holder vår opprinnelige frimodighet fast til enden;

Mens det blir sagt: I dag, dersom dere vil høre hans røst, da forherd ikke deres hjerter, som under forbitrelsen. For noen vakte forbitrelse da de hadde hørt; dog ikke alle de som var dratt ut av Egypt ved Moses. Men hvem var han fortørnet på i førti år? Var det ikke dem som hadde syndet, og hvis lik falt i ørkenen? Og hvem tilsvor han at de ikke skulle komme inn til hans hvile, om ikke dem som var vantro? Så ser vi at de ikke kunne komme inn på grunn av vantro.

La oss derfor frykte, så ikke noen av dere skulle synes å komme til kort, når det ennå står igjen et løfte om å gå inn til hans hvile. For evangeliet ble forkynt for oss så vel som for dem; men ordet som ble forkynt, gav dem ikke gagn, fordi det ikke var forenet med tro i dem som hørte det.

For vi som er kommet til tro, går inn til hvilen, slik han har sagt: Så sverget jeg i min vrede: Om de skal komme inn til min hvile! enda gjerningene var fullført fra verdens grunnvoll ble lagt. For et sted har han talt således om den sjuende dag: Og Gud hvilte på den sjuende dag fra alle sine gjerninger. Og her igjen: Om de skal komme inn til min hvile.

Siden det altså står tilbake at noen må gå inn i den, og de som først fikk evangeliet forkynt, ikke gikk inn på grunn av vantro, fastsetter han igjen en bestemt dag, idet han sier i David: I dag, etter så lang tid; slik det er sagt: I dag, om dere hører hans røst, så forherd ikke deres hjerter.

For dersom Jesus hadde gitt dem hvile, ville han ikke siden ha talt om en annen dag.

Det står altså en sabbatshvile tilbake for Guds folk. For den som er kommet inn til hans hvile, har også fått hvile fra sine egne gjerninger, likesom Gud fra sine. La oss derfor være ivrige etter å komme inn til den hvile, for at ikke noen skal falle etter det samme eksempel på vantro. Hebreerne 3:8–4:11.

På «forbitrelsens dag» ble budskapet fra Josva og Kaleb forkastet. Avsnittet bygger på en gruppe som ikke skal komme inn, på grunn av vantro mot et budskap de har hørt. Budskapet er fremstilt ved «hvile».

«De som ikke er villige til å yte Herren trofast, alvorlig og kjærlig tjeneste, vil ikke finne åndelig hvile verken i dette liv eller i det liv som kommer. 'Det gjenstår altså en hvile for Guds folk.... La oss derfor være nidkjære etter å komme inn til den hvile, for at ikke noen skal falle etter det samme eksempel på vantro.' Den hvilen det her tales om, er nådens hvile, oppnådd ved å følge forskriften. 'Arbeid med iver.'» Pacific Union Recorder, 7. november 1901.

«Hvilen» er et budskap som er fremstilt ved Josvas og Kalebs budskap. Paulus anvender sannhetene knyttet til sabbaten på den sjuende dag som et symbol på budskapet om «hvile», som ble forkastet av dem som var bestemt til å dø i ørkenen.

Uttrykket «I dag, om dere vil høre hans røst» er det samme som Åpenbaringens bok understreker om enhver som hører Åndens røst, hvilket vil si å høre Åndens budskap, som er budskapet om det sene regn, som er budskapet om «hvilen». Ved Kadesj lød denne røsten, og opprørerne valgte en ny leder for å føre dem tilbake til Egypt. Historien om denne forbitrelse omtales i Salme 95 og av Paulus i Hebreerne. Historien identifiserer det gamle Israels svikt ved deres tiende prøve. Alfaprøven av de ti prøvene begynte med det trefoldige mirakel med mannaen, som representerer de tre englebudskapene, Guds lov, sabbatshvilen, Himmelens brød, lydighet og dom — og den siste av de ti prøvene var prøven om «hvilen». «Hvilen» i nåden er, som Søster White sier, symbolet på det sene regn. Kadesj er et symbol på prøven om enten å ta imot eller forkaste budskapet om det sene regn, som blir framstilt «linje på linje».

Linje på linje er «hvilen» Den Hellige Ånds utgytelse, framstilt som sildigregnet. «Hvilen» er også sabbaten på den sjuende dag, selve seglet som blir satt på de trofaste i sildigregnets periode. «Hvilen» er nåden som representerer den kraft som meddeles de hundre og førtifire tusen når deres synder for alltid blir utslettet. Denne nåde er ikke bare den kraft som meddeles og representerer helliggjørelse, men er også den nåde som gir rettferdiggjørelse når Kristi blod blir brukt til å fjerne den angrende sjels synder. Nådens «hvile» er budskapet om Kristi rettferdighet, en rettferdighet som gir nåden (kraften) til å leve uten å synde, og den nåde som forvandler en laodikeer til en filadelfier. Når den tidligere laodikeer én gang er forvandlet ved rettferdiggjørelsens nåde, vandrer han, som en filadelfier, ved nådens kraft på den helligede sti som leder til herliggjørelse. «Hvilen» er den tredje engels budskap, framstilt som «rettferdiggjørelse ved tro i sannhet». Siden dette er tilfelle, pekte Kadesj på 1888.

Det første Kadesj identifiserer budskapet om «hvile», som er «evangeliets» budskap. Det evige evangelium er «Kristi verk i å innføre en trefoldig prøvelsesprosess som utvikler og deretter åpenbarer to klasser av tilbedere». Budskapet i det evige evangelium om «hvile» ved det første Kadesj representerer det trefoldige budskapet i det evige evangelium, som styres av Den Hellige Ånds trefoldige verk, idet han overbeviser om synd, rettferdighet og dom. Disse tre trinnene er de identiske tre prøvelsestrinnene i manna-prøven!

De ti prøvene begynner med en trefoldig prøvingsprosess, som fremhever Guds lov, sabbaten og menneskehetens ansvar for å spise og fordøye Guds budskap. Den første av de ti prøvene var trefoldig, slik også den tiende var. Den første prøven benytter mannaen som et symbol på Himmelens Brød, idet den opphøyer sabbaten på den sjuende dag. Den siste prøven benytter

«hvile» som symbolet på den endelige prøvingsprosessen under den sene regn, som kulminerer ved søndagsloven, hvor de som representerer Himmels Brød, blir løftet opp som et banner for sabbaten.

Begynnelsen på de ti prøvene, så vel som avslutningen på de ti prøvene, understreker sabbaten og evangeliebudskapet som er knyttet til sabbaten, hvilket er den tredje engels evige evangelium. Det første Kadesj er omega for de ti prøvene, så alfa for de ti prøvene må ha de samme kjennetegn. Kadesj representerte 1863, da Herren hadde ønsket å fullføre sitt verk og ta sitt folk hjem, men inngangen til det lovede land ble forsinket.

«Ved å lese de følgende skriftstedene skal vi se hvordan Gud betraktet det gamle Israel:»

«For Herren har utvalgt Jakob til å være sin, og Israel til sin eiendom.» Salme 135:4.

«For du er et hellig folk for Herren din Gud, og Herren har utvalgt deg til å være et eiendomsfolk for seg selv, framfor alle de nasjoner som er på jorden.» 5. Mosebok 14,2.

«For du er et hellig folk for Herren din Gud; Herren din Gud har utvalgt deg til å være et eiendomsfolk for seg selv, fremfor alle folkene som er på jordens overflate. Herren festet ikke sin kjærlighet ved dere, og utvalgte dere ikke, fordi dere var flere enn noe annet folk; for dere var de færreste av alle folk.» 5 Mosebok 7:6, 7.

«For hvorpå skal det her bli kjent at jeg og ditt folk har funnet nåde for dine øyne? Er det ikke ved at du går med oss? Slik skal vi bli utskilt, jeg og ditt folk, fra alle de folk som er på jordens overflate.» 2 Mosebok 33:16.

«Hvor ofte gjorde det gamle Israel opprør, og hvor ofte ble de hjemsøkt av dommer, og tusener drept, fordi de ikke ville gi akt på befalingene fra Gud, som hadde utvalgt dem! Guds Israel i disse siste dager står i stadig fare for å blande seg med verden og miste alle tegn på å være Guds utvalgte folk. Les igjen Titus 2:13–15. Her blir vi ført ned til de siste dager, da Gud rensker seg et særegent folk. Skal vi egge Ham til vrede slik det gamle Israel gjorde? Skal vi føre Hans vrede over oss ved å vende oss bort fra Ham og blande oss med verden, og følge avskyelighetene hos folkene omkring oss?» Testimonies, bind 1, 282, 283.

Søster White spør: «Skal vi egge Ham til vrede, slik det gamle Israel gjorde?» Vi egger ham til vrede ved å blande oss med verden, som er symbolisert ved Egypt, nettopp det stedet som opprørerne ved Kadesj søkte en leder til å føre dem tilbake til. I 1863 blir ønsket om å vende tilbake til Egypt og valget av en ny leder av inspirasjonen fremstilt som et ønske om å være knyttet til verden.

Avsnittet vi nå betrakter, ble innledet av Søster Whites kommentar om at det gamle Israel ikke gikk inn til hvilen. I sammenhengen med deres stadige opprør fremholdt hun versene som viser hvordan Gud ønsket å stå i forhold til sin brud, men hans brud nektet. Det følgende avsnittet leder inn i det vi nettopp leste.

I det avsnittet hun gjengir, heter det: «Gud krevde at Hans folk skulle stole på Ham alene. Han ønsket ikke at de skulle motta hjelp fra dem som ikke tjente Ham.» I 1863 inngikk laodikeisk

millerittisk adventisme en allianse med De forente staters regjering for å få hjelp i sine bestrebelser på å hindre at deres unge menn ble innkalt til den mest dødelige krigen i amerikansk historie.

«Her leser vi de advarsler som Gud gav det gamle Israel. Det var ikke Hans gode vilje at de skulle vandre så lenge i ørkenen; Han ville straks ha ført dem inn i det lovede land dersom de hadde underkastet seg og med glede latt seg lede av Ham; men fordi de så ofte bedrøvet Ham i ørkenen, sverget Han i sin vrede at de ikke skulle gå inn til Hans hvile, unntatt to som fullt ut fulgte Ham. Gud krevde at Hans folk skulle stole på Ham alene. Han ønsket ikke at de skulle motta hjelp fra dem som ikke tjente Ham.»

«Vennligst les Esra 4,1–5: ‘Da motstanderne til Juda og Benjamin hørte at de bortførtes barn bygde tempelet for Herren, Israels Gud, kom de til Serubabel og til overhodene for fedrene og sa til dem: La oss bygge sammen med dere; for vi søker deres Gud, likesom dere, og vi ofrer til ham siden Esarhaddon, kongen i Assur, førte oss opp hit. Men Serubabel og Jesjua og resten av overhodene for fedrene i Israel sa til dem: Dere har ingenting med oss å gjøre når det gjelder å bygge et hus for vår Gud; men vi alene vil bygge for Herren, Israels Gud, slik kong Kyros, kongen i Persia, har befalt oss. Da svekket folket i landet hendene til folket i Juda og skremte dem bort fra å bygge, og de leide rådgivere mot dem for å gjøre deres råd til intet.’»

«Esra 8:21–23: ‘Da lot jeg utrope en faste der ved Ahava-elven, for at vi skulle ydmyke oss for vår Gud og søke hos Ham en rett vei for oss og for våre små og for alt vårt gods. For jeg skammet meg over å be kongen om en avdeling soldater og ryttere til å hjelpe oss mot fienden på veien, fordi vi hadde talt til kongen og sagt: Vår Guds hånd er over alle dem til gode som søker Ham; men Hans makt og Hans vrede er mot alle dem som forlater Ham. Så fastet vi og påkalte vår Gud om dette, og Han bønnhørte oss.’»

Profeten og disse fedrene betraktet ikke landets folk som tilbedere av den sanne Gud, og selv om disse gav uttrykk for vennskap og ønsket å hjelpe dem, våget de ikke å forene seg med dem i noe som angikk Hans tilbedelse. Da de drog opp til Jerusalem for å bygge Guds tempel og gjenopprette Hans tilbedelse, ville de ikke be kongen om hjelp til støtte på veien, men søkte Herren om hjelp ved faste og bønn. De trodde at Gud ville forsvare og la sine tjenere ha framgang i deres bestrebelser på å tjene Ham. Skaperen av alle ting trenger ikke sine fienders hjelp for å grunnfeste sin tilbedelse. Han ber ikke om ondskapens offer og tar heller ikke imot gaver fra dem som har andre guder for Herrens åsyn.

«Vi hører ofte bemerkningen: ‘Dere er for eksklusive.’ Som et folk ville vi bringe ethvert offer for å frelse sjeler eller lede dem til sannheten. Men å forene oss med dem, å elske de ting de elsker og ha vennskap med verden, det våger vi ikke; for da ville vi stå i fiendskap med Gud.» Testimonies, bind 1, 281, 282.

Søster White sier, i forbindelse med sin kommentar til opprøret ved Kadesj: «Skaperen av alle ting trenger ikke hjelp fra sine fiender for å grunnfeste sin tilbedelse. Han ber ikke om ondskapens offer og tar heller ikke imot gavene fra dem som har andre guder enn Herren.» I 1863 ble bevegelsen av laodikeisk millerittisk adventisme til en kirke og inngikk en allianse med den makten som ville håndheve søndagstilbedelse overfor nasjonen og deretter verden.

I den neste artikkelen vil vi fortsette våre overveielser om de profetiske linjene som bidrar til 1863, som er sluttsteinen i den profetiske perioden fra 1844 til 1863.

Det som har vore, det er det som skal koma; og det som er gjort, det er det som skal gjerast; og det finst ikkje noko nytt under sola. Er det noko som ein kan seia om: Sjå, dette er nytt? Det har alt vore i gamle dagar, i den tid som var før oss. Eg veit at alt det Gud gjer, det skal vera til evig tid; det kan ikkje leggjast noko til, og det kan ikkje takast noko frå; og Gud gjer det, for at menneska skal frykta for hans åsyn. Det som har vore, er no; og det som skal koma, har alt vore; og Gud kallar det fram att som er forbi. Predikaren 1:9, 10; 3:14, 15.